

NEW! RECEIVE DISPATCH

[Later dispatches](#) - [Previous dispatches](#)

Latest Dispatch

A big shock have hit the Expedition!

24 Jul, 2004

Titti Strandberg:

It's with great disappointment and anger that we now have to face this fact:

I can't continue with the expedition!

The problem is my heart. It just can't handle 6 months of extreme cold which is expected during this Expedition. Kolyma is the coldest inhabited place on earth.

When I was 7 years of age I went through a difficult heart surgery and even though I a couple of years later was declared medically fit, we have always had to have this in mind during preparations for this and former expeditions. Therefore, we always go through thorough medical tests before leaving on any Expedition, and this one was no exception. This time, to our great shock, it was discovered that I had a leaking heart and due to this, that the blood circulation in my right lower leg wasn't good. This wouldn't be any cause of great concern if I wouldn't have this odd job, therefore my doctors showed grave concern and said that I would seriously put my life in danger if I headed off to this place of extreme cold. But after some time of deep thinking and calculating we decided to go ahead with all plans. Throughout our exploring lives we've been able to find solutions most people wouldn't think about. We realized that the best option would be to go to the gate of Kolyma, Magadan, and try to find a solution there. Through a contact we found out that one of the most renowned scientist in the world, regarding polar research and human adaptation to cold, lived there. Dr Arkady Maximov, at the Artic Institute. We also wanted to investigate the possibilities to organize a rescue operation and how effective it would be, if Titti realized she couldn't make it. We were sure to find a positive solution.

We're now staying as honored guests at the Institute. We've been here almost a week and we've gone through every little detail meticulously. The answers are all negative. According to Dr Maximov, a major part of all the far too early deaths amongst people who's living in extremely cold climates is due to the fact that their hearts are not up to it. A winter along the Kolyma would therefore kill me. No doubt about that. On top of that we realized that a rescue operation would take days and would cost us at least 50 000 dollars. This is reality. I am deeply disappointed!

What to do?

First of all, I cannot explain the sadness I feel not only for myself, but also for Mikael and Johan who's just lost a partner in work, that means 30% more work and they're stuck with a lot of unnecessary equipment and weight. And I feel extremely sad for all our sponsors and everybody else who's looked forward to our expedition. But, I hope, and

Titti

Arkady Maximov world renowned polar scientist at the Arctic Institute in Magadan

Downtown Magadan

think, that I not being there won't change the possibilities of a successful Expedition. I have to say that the possibilities look better than ever and I am sure the two of them will return back to the modern world with a unique material.

I am not giving up on the expedition, though, I will as fast as possible return back home and take the seat as a project leader, trying to help the two as much as I can. A major part for me on the Expedition was supposed to be me giving everything a female perspective and try to understand the ways of the women we would come across, but maybe I can do a lot of that by satellite phone and email. This scientific work of ours feels incredibly important and necessary. Of course, I wish that reality would be different, but one has to take a positive attitude even though I know that I will probably face one of the hardest times of my life know. You see, I love this life so much, it is so rich and rewarding, and I've spent 2½ years preparing for it, for example sleeping outdoors throughout this last winter, and now...it feels so...I don't know....unnecessary.

Titti Strandberg.

Vi upplever just nu en oerhörd chock!

Tittis egna ord förklarar här:

Det är med en oerhörd besvikelse och ilska som vi nu inser att jag inte kan vara med på färden. Problemet är mitt hjärta. Det klarar helt enkelt inte av att utsättas för extrem kyla under en så lång tid, minst 6 månader, som väntar Expeditionen i detta vår världs kallast bebodda ställe.

När jag var 7 år opererades jag för hjärtfel och är idag friskskriven, men vi måste alltid ha det i åtanke under våra planeringar. I praktiken har inte detta betytt något nämnvärt. Vi har inte gjort avkall i vare sig planering eller praktiskt genomförande på expeditionerna. Bara inget tävlande utan i något så när lugnt tempo har mottot varit och är. Under våra obligatoriska tandläkar- och läkarundersökningar inför expeditionen upptäcktes det denna gång att jag har två hjärtklaffar som står och läcker och att blodcirkulationen i höger underben inte är tillfredställande. Det är inget som utgör ett problem min vanliga vardag. Läkarna uttryckte stor oro när de fick veta vad jag skulle göra och ansåg att jag skulle utsätta mig för livsfara, men efter en kort period av stor fundersamhet och chock, tog vi beslutet att det är bäst att köra på som vanligt med planerna och försöka sortera ut saker och ting längs vägen. Vi är mycket vana att det alltid dyker upp nya möjligheter längs vägen och vi kom fram till att bäst är att söka sig direkt till den plats där bästa kompetensen finns. Nämligen Sibirien. Vi hade fått reda på att i Magadan fanns en av världens bästa köldforskare med specialinriktning på hur hjärtat uppträder i kyla, Dr Arkady Maximov, vid Det Arktiska Institutet. Vi ville också undersöka möjligheterna till hur effektiv en räddningsoperation skulle kunna bli om något hände. Och vi utgick från att en bra lösning skulle hittas.

Vi bor nu på Institutet som hedersgäster till den kände doktorn. Efter en vecka här har nu alla fakta om kyla och möjligheter att ta sig ut till civilisationen vid en krissituation kollats upp och att vi nu måste inse faktum att min medverkan på plats i Sibirien är en omöjlighet! Det är en oerhörd besvikelse! Vi har nu förstått att huvuddelen av den stora dödligheten bland boende i extremt kyliga klimat är att hjärtat inte orkar med. För min del skulle ett deltagande i denna Expedition var likvärdig med min egen död. Så är det. En räddningsoperation skulle ta dagar, även vid rätt utförande och kosta minst en halv miljon svenska kronor. Så är verkligheten.

Vad göra?

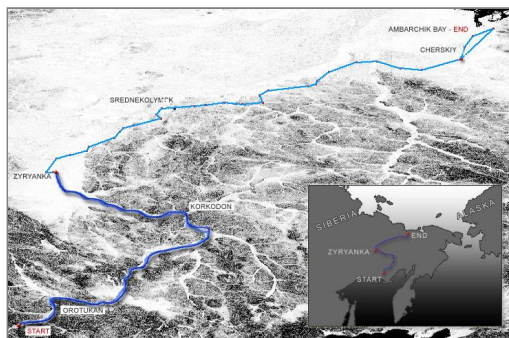
I en sådan här situation blir man både förbannad och mycket ledsen för egen del men också för alla andra inblandade, Mikael, Johan, våra samarbetspartners och alla andra som med glädje och nyfikenhet har hoppats och sett framemot vår Expedition. Det känns fruktansvärt! Omöjligt att beskriva i ord.

Men förhoppningsvis så ska det inte innebära någon större förändringar då expeditionen är i gång och att möjligheterna och förutsättningarna att den skall lyckas är de allra bästa. För min egen del gäller det nu att tänka positivt och se framåt och att på bästa sätt kan stödja och hjälpa till från hemma plan så att expeditionen blir och får bästa förutsättningar att lyckas och komma hem med ett unikt material som kan vara till mångas glädje och nytta. Genom mitt beslut och ställningstagande att inte utsätta mig för en för tidig död och inte utsätta andra för livsfara kommer jag att fortsätta arbeta inom detta yrke så att jag kan vara med på kommande färder och expeditioner framöver. Dock ej i extrem kyla. Ändå kan jag bara göra det bästa av situationen och inse fakta. Men det känns så tungt. Tänk allt detta enorma arbete, många gånger dag och natt, som vi lagt ned för att genomföra denna färd, träning, förberedelser, vi har sovit ute under den gångna vintern, under två och ett halvt år, allt känns nu onödigt! Så meningslöst känns det just nu. Men livet är fullt av olika sorger och nu är det så att planerna får läggas om och jag får med det snaraste ta mig hem. Vi börjar idag leta biljetter till Moskva och väl hemma i Sverige och Särna intar jag en ny roll och position som projektledare och coach i Kolyma- Sibirien expeditionen. Jag är fortfarande en viktig del i Expeditionens genomförande. Min huvuduppgift är fortfarande att föra in ett kvinnligt perspektiv på det hela och det kan jag, till följd av de fantastiska möjligheterna till kommunikation denna gång, göra varje dag genom mejl och telefonsamtal och dessutom ställa de frågeställningar som behövs för att detta vetenskapliga arbete skall bli så bra som möjligt.

Titti Strandberg

Expedition Tracking Center

[CLICK MAP TO ZOOM]

Previous Dispatches

Magadan – Tired but very satisfied with the situation 23 Jul, 04

A dispatch from Johan Ivarsson:

Will this tiredness never pass? I am starting to get irritated over the fact that we wake up at 5 am every morning and find it is impossible to go back to sleep

The Arctic Institute, Magadan, E 375474 N 6607742 22 Jul, 04

We had our first Russian lesson today. It went better than we had thought in advance. We can now greet these nice people without insulting them, but we still behave as deaf and dumb when they continue

Magadan, the Russian Far East 21 Jul, 04

First reflexion of the Russian Far East -(which could be totally wrong, which in most cases it seems to be!)

No doubt about it, we've arrived at the end of the world!

One can only fly int

SEARCH

 Powered by CONTACT 3 expedition software